

кава... Ти си въ монтѣ рѣцѣ. Тѣ (родителитѣ) ми пишатъ да ти свия юздитѣ, да те вкарамъ въ правия пѣтъ.. Спасение трѣба!.. Позора заплашва цѣлия ни родъ... Утрѣ... Д-рътъ ще се прѣнесе у мене като мой гостъ, — не, като твой годеникъ“. *Мила.* „Варваринъ е той. Азъ утрѣ нѣма да бжда тукъ.“ *Т.* „Азъ ще те туря подъ ключъ. Утрѣ... сега ти си годеница, а въ недѣля — жена на Д-ра Чипиловски. Ако не бжде съ добро, ще те вържа и самъ съ тия двѣ рѣцѣ, ще те занеса въ леглото му!“ *Мила.* Варваринъ си и ти! Варвари и мръсници сте и двамата! Азъ зная сега...“ И тя стрѣмително се измѣква навънъ. *Ел.* (злорадно) Нека я видятъ сега галената... О, тя е вече на улицата! (Гледа прѣзъ прозореца) Какво е това?.. Хората се хвърлятъ отъ трамвая! Олеле, тя —! Тя се уни...“

*Петото* дѣйствиe се върши въ адвокатското писалище на Христофорова, а послѣ въ дома на Драгоданоглу. Христофорова викатъ по телефона отъ редакцията на партийния вѣстникъ. Искатъ му статия, той отказва. „У мене се яви нѣкакво отвращение“, обяснява той. Оскърбенъ отъ нѣкакви заблѣжки, що му прави централното бюро на партията, за отклонение отъ партийната тактика, той напуца партията. Като рови въ чекмеджето и търси членската си карта, нзира захвърления си тамъ опрашенъ револверъ и го дава на писаря да го почи. Чудомиръ дохожда клюмналь и мълчеливъ Христофоровъ е необикновено възбуденъ, почти весель. Той охотно се впуска да ораторствува: „Вихрушкитѣ на площадното партизанство се оказаха декемврийски вихрушки за мене. Новъ пѣтъ ще намѣря азъ и ще свѣта съ нова свѣтлина: днесъ отново настава май въ душата ми...“ *Чуд.* „Горко ти!“ *Хр.* „Приличамъ ли азъ на Ромео? Не бой се, ние нѣмаме намѣрение да мремъ, да се самоубиваме...: Не се плашиамъ отъ спѣвкитѣ на живота и при това — сладко е да се живѣе. И подирѣ, рисковано е да търсишъ нѣкого въ задгробнето... Свѣтвамъ те: никога самоубийство!“ Какъ иронично ще се подсмѣе сждбата надъ тѣзи обратно пророчески думи на Христофорова! Яворовъ, послушенъ на своя художнишки усѣтъ, нарочно е нагодилъ този толкова силенъ контрастъ между жизнерадостното настроение на Христофорова и трагичната участь на Мила. Той остава като гръмнатъ, като узнава печалната вѣсть отъ Чудомира. Послѣдниятъ чудесно изиграва ролята си. Той го подготвя постепенно за ужасния ударъ, който ще му нанесе. Но невѣрвайки ушитѣ си, Христофоровъ грабва телефона и, като се убѣждава, че смрътътa на Мила е неминуемо близка, клюмва безнадеждно глава и прошеува: „Всичко се свърши!“ Въ тая минута той е вече взелъ грозното си рѣшение. Вема си той револвера и се готви да отиде при Мила. Чудомиръ силно подозира нѣщо трагично и иска да го придружи, но Христофоровъ съ повелителенъ жестъ го спира: „Недѣй ме обижда, Чудомире! Сбогомъ.“ Той му благодари за всички услуги. Поръчва му да затвори пи-